

імпровізації сприяє формуванню вольових якостей особистості, комунікативності, ініціативності, сміливості, вміння ефективно приймати рішення.

Список використаних джерел та літератури:

1. Кинус Ю. Импровизация в джазе / Ю.Кинус // От фольклора до джаза : [сб. науч. чт.]. – Ростов н/Д : Изд-во Ростов. Гос. Консерватории им. С. В. Рахманинова, 2002. — С. 177 – 197.
2. Королёв О.К. Краткий энциклопедический словарь джаза, рок- и поп-музыки : термины и понятия / О.К.Королёв. – М.: Музыка, 2006. – 168 с.
3. Олексюк О.М. Музично-педагогічний процес у вищій школі / О.М.Олексюк, М.М.Ткач. – К. : Знання України, 2009. – 123 с.
4. Шпаковская Е.Б. Джазовая импровизация как способ воспитания творческой индивидуальности исполнителя и слушателя : автореф. дис. на соискание учен. степени канд.пед.наук : 13.00.02 / Шпаковская Катерина Борисовна. – СПб., 2002. – 21 с.

**Аннотация
Павленко А.Н.**

Методические основы обучения джазовой импровизации будущего учителя музыки

В статье освещена специфика музицирования в джазе. Раскрываются особенности джазовой мелодики, ритмики, гармонии, формы. Доказывается, что владение навыками импровизации даёт возможность обогатить содержание и формы ознакомления студента с музыкальным творчеством. Джазовая импровизация предусматривает развитие эмоционально-рефлекторной способности будущего учителя музыки к мгновенному художественно-творческому воплощению личностных эмоционально-эстетических представлений и фантазий в музыкальном материале. Использование комплекса методов таких как джазовое мелодически-фигуративное, ритмическое, мотивное, гармоническое, варьирование, создание джазового аккомпанемента, анализ джазовых импровизаций, планирование джазовых импровизаций, групповое джазовое исполнение, практические джазовые упражнения способствуют целенаправленному формированию умений джазовой импровизации будущего учителя музыки в процессе инструментально - исполнительской подготовки.

Ключевые слова: будущий учитель музыки, джазовая импровизация, методы обучения, умения джазовой импровизации.

**Summary
Pavlenko O.M.**

Methodological Bases of Teaching Jazz Improvisation of the Future Teacher of Music

The article explains the specifics of making jazz music. It highlights the patterns of jazz melodic, rhythmic, harmony and form. It is proved that grasp of the skills of improvisation allows to enrich the the content and forms of acquaintance of a student with the music creativity. Jazz improvisation provides for the development of emotionally-reflexive ability of the future teacher of music to instantaneous artistic-creative embodiment of personal emotional-aesthetic conceptions and fantasies in the music material. Usage of the complex of methods such as jazz melodic-figurative, rhythmical, motive, harmonic, variation, creation of the jazz accompaniment, analyses of jazz improvisations, planning of jazz improvisations, group jazz performing, practical jazz exercises favour purposeful formation of skills of jazz improvisation of the future teacher of music in the process of instrumental-performing preparation.

Key Words: future teacher of music, jazz improvization, method of teaching, jazz improvization skills.

УДК 378.011.3-051:7.071

Пономарьова О.М.

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри дизайну
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
(м.Луганськ)

Сутність і особливості підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України

Метою цієї статті є виявлення і визначення сутнісних ознак і особливостей процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України. Сутність процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей визначається особистісно-орієнтованим, професійно-діяльним і аксіологічним змістом підготовки фахівців. Систему професійної підготовки фахівців мистецьких спеціальностей необхідно розглядати з позицій інтеграції як багаторівневої системи внутрішніх і зовнішніх взаємозв'язків і взаємодій компонентів цілісного навчально-виховного процесу і соціокультурного середовища на основі мистецько-практичної (художньо-творчої, професійно-виконавської, мистецько-педагогічної) діяльності. Розглянуті сутнісні ознаки і особливості процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей дають підстави стверджувати, що їх врахування є надзвичайно впливовим у визначенні стратегій і перспектив подальшого розвитку системи мистецької освіти.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Освіта у сучасному соціокультурному просторі стає найбільш вагомим чинником підготовки людини до життя, до активної відбудови життєвих реалій у майбутньому, тому саме від рівня досконалості сучасного освітнього простору цілком залежить доля кожної людини, суспільства, держави й світу в цілому. Цілком природно, що оновленні парадигмальні орієнтири системи вищої освіти впливають на корекцію і модернізацію традиційних напрямків і відкривають шляхи для генезису новітніх тенденцій освіти і науки, для наукового пошуку нових моделей впровадження освітніх процесів у сучасному суспільстві.

Сучасні процеси перебудови усіх компонентів системи вищої освіти спрямовані на вирішення завдань з вдосконалення підготовки професійних кадрів у кожній освітній галузі. Важливим напрямком сучасного процесу розвитку України є реформування системи вищої мистецької освіти з метою подальшого її вдосконалення. Забезпечення освітньої галузі мистецтва фахівцями нового покоління, здатними на високому професійному рівні здійснювати навчально-виховний процес у вищих освітніх закладах і примножувати культурно-мистецькі надбання України, є сьогодні пріоритетними завданнями стратегічної політики Міністерства освіти та науки, молоді та спорту України, а також Міністерства культури України.

Культура, мистецтво і мистецька освіта в Україні мають глибокі багатовікові традиції, які випробувані часом і плідно розвиваються в умовах складного, інформативно насиченого, технологічного й трансформаційного за характером соціально-економічних відносин суспільства. Сучасне соціокультурне середовище щільно пов'язане із художньо-творчими формами та видами взаємодії мистецтва зі світом і оточуючим простором. Мистецтво як форма пізнання світу та його законів завжди устанавлює певний зв'язок із будь якою сферою людської діяльності. Тому мистецтво та мистецька, художньо-творча діяльність не тільки становлять окрему цілісну галузь підготовки фахівців мистецьких спеціальностей, але й органічно входять у освітній, навчально-виховний процес будь-якого освітнього напрямку.

Освіта у сфері мистецтва є складною, відкритою до змін, розгалуженою системою впровадження професійно-мистецьких, художньо-творчих, ціннісно-естетичних, культурно-просвітницьких, народно-аматорських досягнень у теорію і практику навчально-виховного процесу, спрямованого на здобуття особистістю знань, навичок, вмінь і компетенцій відповідно завдань різних освітніх і освітньо-кваліфікаційних рівнів. Взаємопов'язаними компонентами сучасної цілісної системи освіти у сфері мистецтва є загальна мистецька, мистецько-педагогічна і професійно-мистецька освіта.

Вища мистецька освіта представляється як поліінтегрована і професійно-педагогічна система підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України, спрямована на збереження, відтворення та примноження суспільно-культурних, культурно-мистецьких, творчо-мистецьких, творчо-виконавських, просвітницьких та мистецько-педагогічних традицій і гуманістичних цінностей світової і української культури на основі духовності, науковості, єдності і особистісно-відповідального ставлення до цілісного простору існування людства.

Найширше розуміння поняття «мистецькі спеціальності» засновано на головній ознаці – спрямованістю на майбутню професійно-мистецьку діяльність, представлену розмаїттям мистецьких практик і педагогічно-мистецьким спрямуванням окремих спеціалізацій (музичне, хореографічне, образотворче мистецтво і дизайн). Це комплекс спеціальностей, опанування яких студентами спрямовано на здобуття професійних знань, навичок, вмінь і компетенцій у процесі фахової підготовки у профільних і непрофільних навчальних закладах за умов організації і управління освітньої діяльності відповідно до сучасних вимог функціонування мистецтва у всьому розмаїтті його видів і типів художньо-творчої діяльності у культурі і соціумі згідно принципів і концепцій державної національно-культурної політики.

Підготовка фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України розуміється нами як складна, здатна до постійного розвитку і самоорганізації суспільно-культурна, мистецько-освітня система впровадження світових і національних культурно-мистецьких цінностей, творчо-мистецьких досягнень і мистецько-практичного досвіду у теорію і практику освітнього процесу з метою збереження, трансляції і примноження культурно-мистецьких надбань України і світу. Підготовка фахівців мистецьких спеціальностей – це процес і результат цілеспрямованої взаємодії і плідної співпраці учасників мистецько-освітнього процесу, заснований на світових, національних і регіональних культурно-мистецьких традиціях.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання цієї проблеми... Процес професійної підготовки фахівців мистецької галузі впродовж останніх десятиліть знаходився під пильною увагою мистецтвознавців, педагогів, митців, психологів і філософів. Наукові здобутки А.Козир, Л.Масол, Н.Миропольської, О.Олексюк, О.Отіч, О.Шевнюк, О.Рудницької, О.Ростовського, Т.Смірної, Т.Сорочан, О.Сови, Г.Падалки, О.Щолокової, О.Хижної та ін. свідчать про актуальність проблем підготовки фахівців у галузі культури і мистецтва. Питання розвитку мистецької освіти висвітлені в працях В.Даниленко, В.Кандинського, О.Ковальчука, Д.Кривача, С.Нікуленко, І.Удрис, А.Чебикіна. Обґрунтуванню ролі мистецької освіти як засобу художньо-естетичного розвитку особистості присвячено дослідження Л.Масол, Н.Миропольської, О.Олексюк, О.Рудницької, О.Ростовського, Г.Падалки, Г.Шевченко, О.Щолокової та ін..

Цілком достовірним є той факт, що у сучасних умовах збільшується сфера практичного застосування мистецьких професій, з'являються нові спеціальності, спеціалізації, пов'язані, перш за все, із інноваційними інформаційними технологіями, також потужно оновлюються зміст, форми і засоби сучасної мистецької

діяльності, з'являються нові професії: у сучасних умовах необхідно забезпечити можливість інноваційних перетворень у професійно-мистецькій діяльності фахівця. В даний час функціонує широка розгалужена система підготовки фахівців різних мистецьких напрямків, спеціалізацій відповідно до видів мистецької діяльності (література, архітектура, ландшафтний дизайн тощо), але нас цікавить процес підготовки фахівців мистецьких спеціальностей (спеціалістів і магістрів) освітньої галузі 0202 «Мистецтво».

Метою цієї статті є виявлення і визначення сутнісних ознак і особливостей даного процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України.

Виклад основного матеріалу. Виявлення сутнісних ознак певного процесу пов'язано із визначенням стабільних, константних чинників процесу, які мають певний онтологічний статус, містять певний генетичний код процесу, є невід'ємними інваріантними характеристиками процесу. Інваріантність як властивість деяких істотних для системи співвідношень, що характеризуються незмінністю при її певних перетвореннях [2, с. 205]. Інваріантні ознаки певного явища є основою адекватного відбиття сутності досліджуваного об'єкта [2, с. 205], тому у сутнісних ознаках відбивається генетична основа становлення системи мистецтва та історико-культурний зміст процесів розвитку мистецтва, професійно-мистецької, мистецько-педагогічної освіти.

Сутність підготовки фахівців мистецьких спеціальностей визначається нами як комплекс потенційно стабільних чинників системи вищої освіти в сфері мистецтва, що обумовлює формування професійно значущих якостей фахівця відповідно до професійно вагомих здібностей, здатностей особистості, до потреб культури, суспільства у фахівців мистецтва.

Сутність процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей полягає у його національно-культурній основі, гуманістичній спрямованості, мистецько-творчій основі діяльності, інтеграційної спрямованості процесів видового, жанрового, стильового утворення, ціннісно-орієнтованій акумуляції результатів професійної діяльності фахівців мистецьких спеціальностей. Сутність процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей визначається особистісно-орієнтованим, професійно-діяльнісним і аксіологічним змістом підготовки фахівців мистецьких спеціальностей. Особистісно-орієнтований, діяльнісний і аксіологічний підходи допомагають виявити сутнісні ознаки процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України, та визначити зміст і спрямованість організаційно-педагогічних умов ефективного функціонування даної системи у суспільстві.

Особистісний вимір локалізує найважливішу сутнісну ознаку процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей – генетичну, психофізіологічну і вікову обумовленість цілей, завдань і методології підготовки фахівців. Сутність підготовки фахівців мистецьких спеціальностей визначається творчим спрямуванням навчально-мистецької діяльності і проявляється у розкритті професійно-творчого, художньо-творчого потенціалу особистості відповідно до акмеологічного підходу.

Мистецтво, як складна система видів, форм, способів і технологій художньо-мистецької діяльності, базується на певних філософсько-світоглядних домінантах суспільства, тому сутністю процесу підготовки майбутніх фахівців мистецьких спеціальностей стає єдина світоглядна основа мистецтва і культури. Освітній процес підготовки фахівців мистецьких спеціальностей повинен забезпечувати постійний зв'язок із практикою мистецтва на філософсько-світоглядній основі національної культури.

Опора на традиції, безперечно, є системо-утворювальним чинником, визначальним ціннісно-орієнтованим і професійно-спрямованим принципом процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей, тому визначення її як сутнісної ознаки даного процесу, допомагає розкрити, зрозуміти мистецько-культурні процеси суспільства і обґрунтувати стратегічні цілі і перспективи подальшого розвитку системи підготовки майбутніх фахівців мистецтва.

Розвиток мистецьких здібностей і здатностей у царині мистецтва починається у дитинстві і сучасні позашкільні заклади (школи мистецтв, школи естетичного виховання) спрямовують мистецько-освітній процес у площину набуття особистістю професійних навичок, вмінь і знань за обраною мистецькою спеціальністю. Здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста, бакалавра, спеціаліста і магістра не є остаточним у процесі підготовки фахівців мистецьких спеціальностей: приреченість на постійну працю, на професійне зростання, на самовдосконалення супроводжує професійно-творчий шлях митця, діяча мистецтв, вчителя мистецтва протягом життя, оскільки професійна діяльність, пов'язана із мистецтвом, потребує постійного тренування, саморозвитку тощо. Традиція щодо безперервності мистецької освіти, яка відбувається протягом життя особистості у процесі акмеологічного зростання, зберігається протягом великого історичного періоду розвитку мистецтва і культури, розвивається у сучасних умовах як невід'ємна частина освітньо-мистецького простору, сутнісна основа процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей.

Розглядаючи особливості процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей, виникає потреба у розгляді системи підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України відповідно до мобільних ознак цього процесу. Особливості підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у ВНЗ України виявляються у встановлених взаємозв'язках із загальнокультурними, суспільно-економічними, соціокультурними, нормативно-правовими чинниками розвитку суспільства, від мистецько-фахових характеристик професійної діяльності залежно від виду мистецтва і специфіки фахової мистецької діяльності, у чому, у свою чергу відбивається багаторівневість складної системи функціонування мистецтва у соціумі.

Особливості підготовки фахівців безпосередньо визначаються фаховою специфікою майбутньої професії, станом розвитку інфраструктури для впровадження професійної діяльності, суспільно-економічними і соціокультурними потребами, рівнем затребуваності даної професії у суспільстві, науково-методологічними,

науково-технічними і технологічними інноваціями у професійній сфері тощо. Особливості процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей полягають у фахово-мистецькому спрямуванні відповідно обраної майбутнім фахівцем мистецької спеціалізації. Відповідність професійному фахово-мистецькому спрямуванню майбутній професії впливає на формування змісту освіти, утворення засад організаційно-управлінської системи мистецької освіти.

Особливого статусу набуває інтеграція як процес і результат внутрішніх (міжвидових і внутрішньо-видових зв'язків у сфері мистецтва та мистецької освіти) і зовнішніх (суспільно-мистецьких, культурно-мистецьких, освітньо-мистецьких) взаємозв'язків і взаємодій компонентів систем освіти, суспільства і мистецтва, які в даному випадку розглядаються як автономні, але щільно взаємопов'язані, здатні до постійного розвитку системи. Мистецтво у своєму розвитку пройшло шлях від синкретичної первинної єдності усіх компонентів і елементів, через диференціацію і виокремлення видових систем мистецтва до комплексної взаємодії, синтезу і синтетичних явищ взагалі. Це дає підстави стверджувати що інтегративна основа мистецтва і мистецької діяльності визначається як сутнісна ознака процесу розвитку мистецтва і, відповідно, процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей. Оскільки на кожному рівні інтеграційних зв'язків мистецтво і мистецька діяльність відбиває множинність одиничних, локалізованих у мистецькій практиці взаємозв'язків просторово-часового континууму, представлених як у традиційних жанрово-стильових утвореннях, так і у новітніх зразках художньо-мистецької творчості, представляється доцільним визначити інтеграцію як особливу ознаку процесу підготовки фахівців у контексті обраної спеціалізації.

Розглянуті деякі сутнісні ознаки і особливості процесу підготовки фахівців мистецьких спеціальностей дають підстави стверджувати, що їх врахування є надзвичайно впливовим у визначенні стратегій і перспектив подальшого розвитку системи мистецької освіти. Відповідно до концептуальних основ міждисциплінарного підходу, систему професійної підготовки фахівців мистецьких спеціальностей у вищих навчальних закладах України необхідно розглядати з позицій інтеграції як багаторівневої системи внутрішніх і зовнішніх взаємозв'язків і взаємодій компонентів цілісного навчально-виховного процесу і соціокультурного середовища на основі мистецько-практичної (художньо-творчої, професійно-виконавської, мистецько-педагогічної) діяльності.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про затвердження переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційними рівнями спеціаліста і магістра. [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2010 р. № 787. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/787-2010-п>. - Заголовок з екрану. – (Дата звернення 17.12.2012 р.).
2. Философский энциклопедический словарь / Гл. редакция: Л.Ф.Ильичев, П.Н.Федосеев, С.М.Ковалев, В.Г.Панов – М.: Сов. Энциклопедия, 1983. – 840 с.

Аннотация Пономарёва Е.Н.

Сущность и особенности подготовки специалистов художественных специальностей в высших учебных заведениях Украины

Целью настоящей статьи является выявление и определение сущностных признаков и особенностей процесса подготовки специалистов художественных специальностей в высших учебных заведениях Украины. Сущность процесса подготовки специалистов художественных специальностей определяется личностно – ориентированным, профессионально- деятельным и аксиологическим содержанием подготовки специалистов. Систему профессиональной подготовки специалистов художественных специальностей необходимо рассматривать с позиции интеграции многоуровневой системы внутренних и внешних взаимосвязей и взаимодействий компонентов целостного учебно-воспитательного процесса и социально культурной среды на основе художественно-практической (художественно-творческой, профессионально-исполнительской, художественно-педагогической) деятельности. Рассмотренные сущностные признаки и особенности процесса подготовки специалистов художественных специальностей дают основания утверждать, что их учёт является чрезвычайно влиятельным в определении стратегий и перспектив дальнейшего развития системы художественного образования.

Ключевые слова: *специалисты в сфере искусства, искусство, высшее образование в сфере искусства.*

Summary Ponomariova O.M.

Essence and Peculiarities of Preparation of Specialists of Artistic Specializations in Higher Educational Institutions of Ukraine

The aim of the this article is revelation and determination of essential signs and features of the process of preparation of specialists of artistic specialities in higher educational institutions of Ukraine. The essence of the process of preparation of specialists of artistic specialities is defined by personally-oriented, professional-active and axiological content of specialists preparation. The system of professional preparation of specialists of artistic specialities should be regarded from the point of view of integration of multilevel system of inner and outer interrelations and interactions of the components of integral educational process and socially cultural environment on

the basis of artistic-practical (artistic-creative, professionally-performing, artistic-pedagogical) activity. Regarded essential indicators and peculiarities of the process of preparation of the specialists of artistic specialties allow us to affirm that their taking into account is extraordinarily influential in determination of strategies and perspectives of further development of the system of artistic education.

Key Words: art specialists, art, higher professional arts education.

УДК[78:81'233]:37.032(045)

Поплавська-Мельниченко Ю.В.

кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри теорії та методики музичного мистецтва Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії (м. Хмельницький)

Спільні та відмінні засади розвитку музичних та лінгвістичних здібностей в аспекті загального розвитку особистості

У статті розглянуто музичні та лінгвістичні здібності, природу їх походження, процес формування та розвитку, виявлено їх спільні та відмінні засади. В контексті даної проблематики наведено теорію множинного інтелекту Г.Гарднера, який визначає лінгвістичний та музичний інтелект як окремі підвиди, вказуючи на їх тісний зв'язок та спільну площину, а також класифікацію музичних здібностей, розроблену Б.Тепловом. Враховуючи відомі дефініції цих понять, запропоновано власну концепцію співвіднесення музичних здібностей та музичного інтелекту. Зроблено висновок, що спільні засади та властивості музичних та лінгвістичних здібностей можуть слугувати теоретичною базою для проведення численних досліджень в області опанування рідною та іноземною мовою, а також в інноваційних системах раннього музичного розвитку.

Ключові слова: лінгвістичні здібності, музичні здібності, музичний інтелект, теорія множинного інтелекту Г.Гарднера.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Загальний розвиток особистості передбачає певний комплекс якостей, серед яких не останнє місце займає вільне володіння хоча б однією іноземною мовою, вміння грати на музичному інструменті або принаймні любити та розуміти музичне мистецтво. Як свідчать численні дослідження, володіння цими знаннями та навичками безпосередньо пов'язані з відповідними здібностями до них. Натомість, наявність цих здібностей або їх відсутність ще не гарантує кінцевий результат. Значну роль відіграє в даному процесі створення певних умов, відповідного середовища, а також стійка мотивація того, хто навчається. Крім того, аналіз спільних та відмінних властивостей зазначених здібностей та застосування їх у практиці може так само значно підвищити показники їх розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання цієї проблеми... Проблемою мовного розвитку та лінгвістичних здібностей займалися такі відомі вчені як Ж.Піаже, Л.Виготський, Н.Хомський, П.Скеган. Їх концепції, перегукуючись між собою розглядають здібності до опанування мовою не лише як вроджені предиспозиції, а і такі, що розвиваються, залежно від умов, оточення та інших факторів їх стимулювання. Аналогічно питанням визначення та розвитку музичних здібностей присвячено праці російського вченого Б.Теплова. Базовим дослідженням, яке диференціює усі здібності за певною шкалою стала теорія множинного інтелекту Г.Гарднера.

Формулювання цілей статті... В даній статті ми намагалися розкрити природу музичних та лінгвістичних здібностей, виявити їх спільні та відмінні засади, а також запропонувати власну концепцію співвіднесення музичних здібностей та музичного інтелекту.

Виклад основного матеріалу... Здібності до засвоєння музичних та вербальних елементів у їх взаємодії віддавна були об'єктом зацікавлення вчених, педагогів, психологів. Особливо це торкається даного процесу у дитячому віці. Адже психологія розвитку когнітивних структур справедливо вважає, що для цього періоду розвитку людської особистості найбільш характерне сприйняття світу крізь призму фантазії і уяви. Діти мають здібності до вивчення правил та законів мови і музики через наслідування. Спонтанна мова та спонтанний спів проявляються у тому ж самому віці (між першим та другим роком життя). Мовний розвиток проходить через посередню фазу до модельованої граматики дорослих в п'ятирічному віці. Дослідження показують подібний розвиток відбувається і в оволодінні музикою. Спонтанні поняття дитини знаходяться нерідко взагалі поза будь-яким конкретним розумінням значення слів, зате діти дуже тонко відчують інтонацію, фразування, іноді дуже дотепно пов'язують свою мовленнєву діяльність з тими ситуаціями, в яких вони опиняються. З точки зору основної теорії відомого швейцарського філософа Жана Піаже, дітям притаманна особлива позиція до світу, яку вчений називає егоцентризмом, і для якої властиві ряд характеристик, що втрачаються в процесі соціалізації: синкретизм (зв'язування всього з усім), неприйняття протиріч, ігнорування загального при аналізі часткового, нерозуміння відносності деяких понять. Їх вербальний вираз вчений називає егоцентричною мовою [1]. В егоцентричній мові сприйняття слова і музичних елементів видаються надзвичайно близькими. Адже слова егоцентричного мовлення – це не знаки понять, а знаки безпредметної думки, котра, реалізуючи потенціал власної уяви, довільно інтерпретує події і предмети оточуючого світу, тож і саме егоцентричне